

Foto: Johan van der Sande

Oktober is de maand waarin de eerste dagwandeltocht van OLAT na de zomerperiode plaatsvindt.

En wanneer je terugdenkt aan deze zomer met alle hittegolven, dan snap ik wel dat OLAT niet meer spreekt over een winterserie. Het klimaat is aan het veranderen. Maar wat niet verandert, is de inzet van OLAT om de wandelaars een prachtige wandeldag te bezorgen.

Deze eerste tocht start in het ten noordoosten van Helmond gelegen Lieshout. Deze plaats is vooral bekend als de thuisbasis van de Bavaria bierbrouwerij die hier al sinds 1719 gevestigd is. En dus was de keuze voor de startlocatie snel gemaakt: het Bavaria Brouwerijcafé.

Het inschrijfbureau is open vanaf 07.15 uur. Maar rond dit tijdstip zal koffie wellicht beter smaken, dan een biertje.

We maken ons op voor een gevarieerde wandeling, waarbij de kortere afstanden de mooie natuurgebieden ten westen van Lieshout gaan verkennen. De langere afstanden lopen in de richting van Gerwen en, afhankelijk van de gekozen afstand, naar Stiphout en de rand van Aarle-Rixtel.

Nadat we de routebeschrijving en de muntjes ontvangen hebben, stappen we de deur uit.

We passeren de **molen De Leest** met het mooie beeld, dat een eerbetoon is aan alle vrijwillige molenaars in Nederland. Het toont een omkijkende molenaar met een vangtouw.

Hoewel het Brouwerijcafé in het centrum ligt, zijn we na ongeveer 600 meter al in het buitengebied. De routebouwers van vandaag, Johan en Johanna van de Sande laten ons de eerste kilometers heerlijk lopen

over grotendeels onverharde wegen door een open agrarisch gebied. In de regel moet de mais voor 1 oktober van het land zijn, dus kunnen we weer genieten van een weids uitzicht! En ook van de eerste herfstkleuren. De bladeren van de populieren, die we hier regelmatig langs de paden en wegen treffen, kleuren goudgeel. Maar na deze ontzettend droge en hete zomer, is het ook denkbaar dat de bladeren al vroeg vallen en kunnen we ze al lekker voor ons uit schoppen.

Een stukje verder gaan we de Mosbulten in. Dit is een

Foto: Johan van der Sande

kleinschalige natuurgebiedje dat aan het einde van de 20^e eeuw vormgegeven is als compensatie voor de aantasting van de natuur door de aanleg van de A50. Je vindt er beekjes, bosschages, akkerland en twee fraaie vennen. Het is een heel aantrekkelijk gebied om doorheen te wandelen.

En wat we er ook vinden, is onze eerste rustpauze: de grote post. Dat betekent dat het tijd is voor een mok lekkere verse koffie of thee met een koek naar keuze. Altijd weer een gezellig moment, waarbij je je welkom voelt bij de gastvrije OLAT-vrijwilligers. Zij waren vanochtend al vroeg in de weer om te zorgen dat alles in gereedheid is gebracht voordat de eerste wandelaars arriveren. Wat een inzet!!

Meestal is de eerste splitsing na deze pauze. Maar vandaag blijven alle wandelaars redelijk lang bij elkaar. De kortste afstand, de 10 km, loopt vandaag ongeveer 8 kilometer mee op de route die ons zuidwaarts leidt in de richting van het Wilhelminakanaal.

Bij het buurtschapje Deense Hoek is dan toch echt de splitsing. De 10 km-lopers zeggen de andere wandelaars gedag. Zij lopen nog een flink eind over de onverharde weg langs het kanaal in de richting van Lieshout. Dichtbij het eindpunt komen ze weer samen met de andere lopers.

Zij gaan ondertussen het kanaal over via de ophaalburg en zijn direct in een mooi natuurgebied, in de Ruweelsels.

Dit natuurreservaat bestaat voornamelijk uit broekbos met enkele bosweijtjes, die leuke doorkijkjes bieden. De grond is vochtig en voedselrijk. Het gebied is vanaf het einde van de 19^e eeuw tot ongeveer 1950 gebruikt voor de populierenteelt. Na de Tweede Wereldoorlog werden de meeste oude bomen geveld en werd de populierenaanplant van destijds geleidelijk omgevormd tot een gevarieerd gemengd bos. Enkele oude beuken herinneren nog aan deze tijd.

Het is heerlijk lopen over een variatie van brede en smalle, soms bijna dichtgegroeide bospaden. We hebben het nauwelijks in de gaten, maar ineens hebben we de Ruweelsels achter ons gelaten en zijn in de Stiphoutse Bossen aangekomen.

We lopen langs het Kamerven. Het is het grootste ven in dit bosgebied en het wordt omgeven door een open heidegebied. Het ven verdroogt helaas en op het moment waarop de route uitgezet werd, stond het helemaal droog.

Op dit punt is de volgende splitsing. De 15 km-lopers vervolgen de route door de Stiphoutse Bossen.

Behalve bos, passeren ze ook een heidegebiedje. En het is half oktober. Eerder schreven we al over de bladverkleuring. Zeker bij de lagere begroeiing, de struiken, zien we volop variatie. Uitlopers van de Amerikaanse eik tonen hun roodbruine kleurenpracht, de blaadjes van de berkenboompjes op de heide kleuren geel. De herfst is ook het seizoen van de paddenstoelen. Hopelijk kunnen we deze, ondanks de droge

zomer, toch bewonderen!

En zo maakt de 15 km een fraaie doorsteek op weg naar de soeppost.

De 20, 30 en 40 km lopen over een enorm veld van een aardbeienkweker. Een pad van betonplaten leidt ons over het terrein, weer eens iets anders dan een zand- of bospad. We naderen de bebouwde kom van Gerwen. Via enkele woonstraten komen we bij de velden van voetbalvereniging RKGSV. We zijn welkom in de kantine en kunnen daar genieten van een welkome caférust.

Even de benen strekken en dan stappen we weer aan. Via het landelijk gelegen buurtschapje Alvershool lopen we opnieuw naar de Stiphoutse Bossen. Aan de rand ervan is de volgende splitsing. De wandelaars die 20 km lopen, maken hier een mooie doorsteek.

Even een weetje:

Het landschap van de Stiphoutse Bossen is gevormd in en kort na de laatste ijstijd. Aanhoudende westenwinden hebben een dik pakket dekzand afgezet, stuifduinen gevormd en laagtes uitgewaaid. Die laagtes zijn gevuld met regenwater en zo ontstonden de vennen in het bos. Er liggen er tien, een aantal grote en verschillende kleinere.

Wij komen vandaag langs het Witven en het Langdaalven. In juli, bij het uitzetten van deze wandeltocht, lagen ook deze vennen droog. Of dit op de wandeldag ook nog zo is, gaan we ervaren.

De lopers op de twee langste afstanden lopen via een ander deel van het bosgebied naar de rand van Stiphout.

Stiphout en Helmond groeien hier naar elkaar toe en worden verbonden door de Automotive Campus.

Dat vraagt om een korte toelichting. Op deze Campus werken meer dan 1.250 mensen – waaronder zo'n 600 studenten – aan de mobiliteitsoplossingen van de toekomst. Ze noemen zichzelf: de nationale en internationale hotspot, ontmoetingsplaats en vestigingsplaats op het gebied van automotive (technologie) en slimme mobiliteit. Dat doen zij binnen bedrijven, kennisinstellingen en onderwijsinstellingen, die in een fraai ingericht bedrijventerrein gehuisvest zijn.

Er liggen mooie fietspaden, kronkelende wandelpaden, waterpartijen met riet eromheen en veel bomen.

Echt een stukje Helmond dat vraagt om nader ontdekt te worden. En wat de mobiliteit betreft: wij doen het vandaag gewoon met de benenwagen!

Na deze ontdekkingstocht is het tijd voor de tweede caférust van vandaag bij 'De Pastoor'.

Na de pauze lopen we al gauw de Warande in, een mooi park aan de rand van Helmond. Het is een voormalig middeleeuws jachtterrein van de Heer van

Helmond. In de 18e eeuw kreeg het zijn huidige vorm. De rijke familie Wesselman die er destijds woonde, kreeg toestemming om in de vijver in het park een familiegraf in te richten. Zo is het **grafeiland** met het monument tot stand gekomen.

We lopen door dit mooie park, dat sinds 1929 openbaar is.

Direct na de Warande gaan beide afstanden uiteen. De route van de 30 km maakt een leuke doorsteek met veel variatie. Behalve dat ze door open boerenland en bosschages lopen, komen ze ook bij natuurgebiedje Eenselaar, waar een verhoging tussen de lage broeklanden is. Het ligt ingesloten tussen de Goorloop en de Stiphoutse Loop. Een bruggetje brengt de wandelaars naar de overkant van de laatstgenoemde loop.

De langste afstand maakt een extra lus. Zij hebben het Warande-wandelpark aan een andere kant verlaten en lopen in noordelijke richting. Er volgen mooie wandelkilometers door een oud boerenlandschap. Veldschuren, boerderijen, je waant je hier decennia terug in de tijd.

Aan de rand van de bebouwde kom van Aarle-Rixtel komen de wandelaars bij de kleine koffiepost, die er speciaal staat voor de lopers op de langste afstand. Vrijwilliger Henk zorgt voor iets lekkers en meestal is er ook een 'appeltje voor de dorst'.

Na even bijpraten wordt de route vervolgd, opnieuw door een mooi landschap. Een pad leidt ons door een klein, pas aangelegd natuurgebied. Het eindigt bij de oprijlaan van kasteel Croy, dat je vanaf dit punt kunt

zien liggen.

Het kasteel, waarvan de oudste delen vermoedelijk uit het midden van de vijftiende eeuw stammen, wordt niet meer bewoond. Tegenwoordig huisvest het verschillende bedrijven en doet het dienst als trouwlocatie.

Aan de rand van Stiphout is de samenkomst met de lopers op de 30 km-route.

Net voordat de wandelaars de Stiphoutse Bossen weer in gaan, hebben zij mooi zicht op **de Oude Toren van Stiphout**. Deze toren die gebouwd is omstreeks 1400, is een overblijfsel van de middeleeuwse Sint-Trudokerk. Deze kerk werd door de bliksem getroffen en brandde af, werd herbouwd, doch werd tijdens de Tachtigjarige Oorlog opnieuw verwoest. De toren bleef staan en was tot de restauratie in 1975 jarenlang een ruïne.

In het bosgebied volgt opnieuw een samenkomst; de 20 km voegt in. Niet veel later komt ook de 15 km erbij.

En op dat moment zien we op afstand al de witte tentdoeken van de soeppost. De OLAT-vrijwilligers hebben een lekker herfstsoepje voor ons klaar staan. Dat zal zeker smaken!!

Na deze pauze maken we ons op voor het laatste uurtje wandelen. We krijgen nog mooie dingen te zien. Zo komen we langs een water met de aansprekende naam Schapengracht. Het is een smeltwaterdalven uit de laatste ijstijd. Het is vrij diep en staat nooit droog. Met riet en hei eromheen en een rustbankje is het een idyllische plek.

Na een bosgebied komen de wandelaars uit bij het historisch buurtschapje 't Hof. Het bestaat nu uit zo'n zeven boerderijen en het kent een eeuwenoude geschiedenis. De oudst bekende vermelding van dateert uit 1194. Op de plaats van het buurtschapje is in de 8e eeuw het domein Lieshout gesticht. Centraal in het domein lag de hoeve van de Heer van Lieshout, het herenhof of kortweg hof. Hoewel het domein al sinds eeuwen niet meer bestaat, is de naam

't Hof behouden gebleven.

Let eens op de boerderij aan 't Hof 2. Je ziet deze witte boerderij op korte afstand. De uitbouw aan de achterzijde van de boerderij bevat restanten van de dwarsbeuk van een kerk. Volgens een andere lezing betreft het echter de restanten van het herenhof.

We naderen het Wilhelminakanaal en zien in de verte de grote gebouwen van Bavaria al staan.

Direct nadat we het kanaal overgestoken zijn, is de samenkomst met de wandelaars die 10 km lopen. Gezamenlijk wandelen we de laatste meters door woonstraten naar het centrum. Daar wacht dan de finish (en misschien wel het welverdiende biertje) bij het Brouwerijcafé.

Wat een heerlijke wandeling!

-Myriam van den Berg-